

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/465/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815211445
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2016:8815211445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Jánom Kozenkom v právnej veci navrhovateľa: V. W. W., U..W.., O. XX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX proti odporcom: 1. Q. Z., K.. X.X.XXXX, O. XXX XX Q. XX, 2. L. Z., K.. X.X.XXXX, O. V., I. Š. XXXX/XX, 3. W. V., K.. XX.X.XXXX, O. XXX XX Y. XX, o zaplatenie 8.409,93 eur s prísl. t a k t o

rozhodol:

Odporcovia v 1., 2. a 3. rade s ú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 8.157,97 eur s úrokom z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 8.157,97 eur od 27. 06. 2015 až do dňa zaplatenia, ako aj uhradiť trovy konania vo výške 504,50 eur s tým, že splnením povinnosti jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov.

Súd p o v o ľ u j e vyššie uvedené sumy uhradiť v 350-eurových mesačných splátkach splatných vždy každého 30-teho dňa toho ktorého mesiaca k rukám navrhovateľa začínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku pod následkami straty výhody splátok.

V prevyšujúcej časti súd návrh navrhovateľa z a m i e t a .

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcov v 1., 2., 3. rade zaplatiť mu sumu 8409,93 eur s 4,70% ročným úrokom zo sumy 8206,50 eur od 27.6.2015 a 3% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8409,93 eur od 27.6.2015 do zaplatenia a trovy konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 2602054 9 02 bola s odporcami 1., 2. a 3. uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 2602054 6 03 a stavebnom úvere č. 2602054 9 02 zo dňa 30.01.2006, v súlade s ktorou poskytol navrhovateľ odporcom 1. a 2. mimoriadny medziúver vo výške 16 596,96 eur. Odporcovia 1. a 2. sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 6,99 % p. a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 96,69 eur a do nasporenia 40,00 % cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 82,98 eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa odporcovia 1. a 2. zaviazali splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,70 % p. a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 145,23 eur. Odporca v 3. rade prevzal ručením na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojia odporcovia v 1. a 2. rade. Odporcovia porušili zmluvne dohodnuté podmienky a stavebný úver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 07.05.2015 navrhovateľ vyzval odporcov na doplatenie omeškaných splátok, pričom odporcov zároveň upozornil, že v prípade ak omeškané splátky nebudú doplatené, navrhovateľ bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Nakoľko omeškané splátky neboli doplatené navrhovateľ dňa 26.06.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 26.06.2015 bola celková výška dlžnej sumy 8 409,93 eur,

pričom pozostáva z istiny 8206,50 eur a z nezaplatených úrokov za úver a nezaplatených poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v celkovej výške 203,43 eur. Požadovaním predčasného splatenia úveru úverová zmluva nezaniká, navrhovateľ v zmysle čl. VI. bod 3. a 4. úverovej zmluvy úročí istinu dohodnutým úrokom za úver vo výške 4,70 % p. a. a zároveň celý zostatok dlhu ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úrokom z omeškania vo výške 3,00 % p. a.

Odporca v 1. rade uviedol, že on je ochotný uhradiť uplatnenú pohľadávku v 350-eurových mesačných splátkach.

Odporkyňa v 2. rade uviedol, že s odporcom v 1. rade nežije v spoločnej domácnosti, ide o bývalého manžela, uznala uplatnenú pohľadávku, je ochotná uhradiť ju v 100-eurových mesačných splátkach.

Odporca v 3. rade uviedol, že on súhlasí s uplatnenou pohľadávkou, je ochotný uhradiť maximálne v 200-eurových mesačných splátkach.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so návrhom, zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere dňa zo 30.1.2006, Všeobecnými podmienkami pre stavebné sporenie pre fyzické osoby v znení účinnom od januára 2009, Upozoreniami na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 7.5.2015, Oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 26.6.2015 spolu s kópiami doručeníek a obálok, výpisom z účtu stavebného úveru. Ďalej súd vykonal dokazovanie písomným vyjadrením navrhovateľa zo dňa 10.3.2016, výsluchom odporcov a zistil tento skutkový stav veci:

Navrhovateľ v písomnom podaní doručenom súdu dňa 10.3.2016 uviedol, že na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 30.01.2006 poskytol navrhovateľ odporcom úver vo výške 16 596,96 eur. Dňa 09.02.2006 bola odporcom vyplatená suma vo výške 13 277,57 eur a dňa 25.04.2006 suma vo výške 3 203,21 eur. Navrhovateľ vyplatil odporcom celkovú sumu vo výške 16 480,78 eur a to v súlade s čl. II. zmluvy o úvere, podľa ktorého sa poplatok za mimoriadny medziúver vo výške 99,58 eur a za biankozmenku vo výške 16,60 eur zaúčtuje pri prvej výplate mimoriadneho medziúveru tak, že celková výška vyplateného medziúveru bude znížená o výšku týchto poplatkov. Pre štádium medziúveru bola dohodnutá len splátka úroku medziúveru vo výške 96,69 eur, ktorá bola v zmysle čl. II., časť medziúver, zmluvy o úvere zaúčtovaná na dohodnuté 6,99 % p. a. úroky medziúveru. Jednotlivé vklady boli započítané na najstaršie splatné úroky. Odporcovia sa takisto zaviazali vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení vklady vo výške 82,98 eur.

V zmysle čl. I., bod. 1 úverovej zmluvy dňa 31.01.2013 nastalo pridelenie cieľovej sumy a zúčtovaním konta medziúveru s kontom stavebného sporenia sa medziúver v zmysle uvedeného ustanovenia zmenil na stavebný úver. Ku dňu pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení bol na konte medziúveru dlh vo výške -17 135,66 eur (poskytnutý medziúver 16 596,96 eur + poplatky za vedenie účtu, upomienky spolu vo výške 290,74 eur + nezaplatené úroky za medziúver vo výške 247,96 eur) a na konte stavebného sporenia bola nasporená suma vo výške +6 751,05 eur. Rozdiel medzi týmito sumami je výškou (istinou) vzniknutého stavebného úveru, stavebný úver bol poskytnutý vo výške 10 384,61 eur (vo výpise z účtu stavebného úveru súčet položiek z 31.01.2013). Stavebný úver sa odporcovia zaviazali splatiť vrátane 4,70 % p. a. úroku za úver, pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 145,23 eur. Odporcovia uskutočnili pri stavebnom úvere vklady v celkovej výške 3 283 eur, tieto vklady zaplatili v súlade s čl. II - časť stavebný úver zmluvy o úvere, úroky za rok 2013 vo výške 423,16 eur a za rok 2014 vo výške 399,77 eur, ďalej zaplatili poplatky v celkovej výške 281,96 eur. Zostatok uskutočnených vkladov (2 178,11 eur) ponížil výšku poskytnutého stavebného úveru na sumu vo výške 8 206,50 eur. Ďalej zostali nezaplatené poplatky vo výške 15 eur a úroky za úver vyčíslené k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti vo výške 188,43 eur. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ požaduje, aby odporcovia vrátili sumu vo výške 8 409,93 eur, ktorá pozostáva zo sumy istiny stavebného úveru vo výške 8 206,50 eur (nesplatená časť stavebného úveru) a z nezaplatených poplatkov vo výške 15 eur a nezaplateného 4,70 % úroku za úver za obdobie 01.01.2015 do 26.06.2015 vo výške 188,43 eur, navrhovateľ ďalej požaduje v súlade so zmluvou o úvere 4,70 % p. a. úrok za úver zo sumy 8 206,50 eur odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, t. j. od 27.06.2015 do zaplatenia a rovnako požaduje v súlade so zmluvou o úvere 3 % p. a. úrok z omeškania zo sumy 8 409,93 eur od 27.06.2015 do zaplatenia. Navrhovateľ sa nestotožňuje s tvrdením, že aj na zmluvy o úvere ako absolútne obchodnoprávne vzťahy sa použijú všetky režimy a opatrenia ochrany spotrebiteľa. Navrhovateľ zastáva stanovisko, že zmluva o úvere sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, ide o tzv. absolútny obchod. Podľa kogentného ustanovenia § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, zmluva o úvere je zmluva, ktorá sa bez

ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. To, že nie všetky právne vzťahy, kde na jednej strane vystupuje spotrebiteľ, sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka vyplýva z jeho novely, podľa ktorej „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ Uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka nadobudlo účinnosť až 1.4.2015. Prijatím uvedenej novely Občianskeho zákonníka zákonodarca považoval za potrebné prijať výslovnú úpravu prednostnej aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy, čo je dôkazom toho, že doterajšia právna úprava neposkytovala základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka.

Odporca v 1. rade uviedol vo výpovedi, že má mesačný príjem okolo 800 až 900 eur, v súvislosti s bývaním má výdavky 130 eur, má vyživovaciu povinnosť k 16-ročnému synovi, ktorý býva u matky, výživné platí v sume 100 eur.

Odporkyňa v 2. rade vo výpovedi uviedla, že má mesačný príjem 550 eur, v súvislosti s bývaním má výdavok 250 eur, má vyživovaciu povinnosť k synovi, na ktorého odporca v 1. rade neplatí stanovené výživné.

Odporca v 3. rade uviedol vo výpovedi, že uznáva uplatnenú pohľadávku, nepopiera, že bol ručiteľom, avšak je živnostník, tretí rok v strate podľa daňového priznania, v súvislosti s bývaním má výdavky 250 eur, má vyživovaciu povinnosť k 10-ročnej dcére a 20-ročnej dcére, ktorá je študentkou vysokej školy.

V zmysle článku I. zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „zmluva“) uzatvorenej medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom v 1. rade ako dlžníkom, odporkyňou v 2. rade ako spoludlžníčkou a odporcom v 3. rade ako ručiteľom zo dňa 30.1.2006, navrhovateľ na preklenutie obdobia do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení poskytol dlžníkom mimoriadny medziúver pod č. 260 2054 6 03 vo výške 500.000,-Sk. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných ako aj všeobecných podmienok sa medziúver zmenil na stavebný úver vo výške cca 300.000,-Sk pod č. 2602054 6 03. Presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení.

V zmysle článku II. zmluvy - Doba splatnosti, úročenie, vyplatenie a splácanie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru dňom poskytnutia medziúveru je dlžník povinný v súlade so zmluvou ako aj zmluvou o stavebnom sporení pravidelne poukazovať na účet zmluvy mesačne vklad vo výške 2500,-Sk. Dlžník sa zároveň zaväzuje uhradiť poskytnutý mimoriadny medziúver vrátane úroku, výška úrokovej sadzby mimoriadneho medziúveru je 6,99% ročne ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy. Do nasporenia 40% cieľovej sumy sa dlžník zaväzuje vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení pravidelné mesačné vklady minimálne vo výške 2500 Sk. Do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník zaväzuje splácať úroky z mimoriadneho medziúveru mesačnými splátkami vo výške 2913,-Sk.

Podľa čl. II. zmluvy - stavebný úver dlžník sa zaviazal uhradiť plnú výšku stavebného úveru vrátane úrokov vo výške 4,70% p.a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 4375,-Sk.

Ako vyplýva z čl. III. zmluvy Zabezpečenie bod 1. písomným prehlásením preberá ručiteľ v prípade, že úver zabezpečený aj záväzkom ručiteľa, voči veriteľovi povinnosť vyplývajúcu z ručenia.

V zmysle článku VI. zmluvy - Omeškanie splácania - bod 3. v prípade omeškania dlžníka s viac ako dvoma splátkami alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace je veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti.

Podľa článku VI. zmluvy - bod 4. v prípadoch uvedených v odseku 3. čl. VI. tejto zmluvy má veriteľ právo účtovať si 3% ročný úrok pri stavebnom úvere a pri medziúvere 5% ročný úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu zo zostatku dlhu a zameškaných splátok.

V zmysle čl. VII. bod 1. zmluvy Odstúpenie od zmluvy veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v čl. XIX. Všeobecných podmienok.

Ako vyplýva z bodu 2. písm. i) čl. VII. zmluvy veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru aj v prípade ak dlžník nesplnil alebo porušil povinnosti vymedzené touto zmluvou alebo zabezpečovacími zmluvami.

V zmysle bodu 5. čl. VII. zmluvy odstúpením od zmluvy nezaniká záväzok dlžníka, prípadne ručiteľa splatiť pohľadávku veriteľa vrátane jej príslušenstva.

Podľa článku VIII. zmluvy - Záverečné ustanovenia - bod 1. právny vzťah medzi zmluvnými stranami sa riadi právnym poriadkom SR, Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom a zákonom č. 310/92 Zb. o stavebnom sporení a Všeobecnými podmienkami pre zmluvy o stavebnom sporení.

V zmysle čl. XIX Všeobecných podmienok pre stavebné sporenia pre fyzické osoby, Porušenie zmluvných podmienok a okamžitá splatnosť bod 2 písm. a) ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvnej dohody zo strany stavebného sporiteľa alebo ak je stavebný sporiteľ v omeškaní s viac než dvoma splátkami alebo jednou splátkou dlhšie ako tri mesiace v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je stavebná sporiteľňa oprávnená postupovať v zmysle bodu 3 tohto článku.

Podľa bodu 3 písm. b), c) čl. XIX. Všeobecných podmienok ak nastanú skutočnosti uvedené v bode 2 tohto článku, je stavebná sporiteľňa oprávnená najmä jednostranne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a vypovedať zmluvu alebo od nej odstúpiť.

Navrhovateľ listom zo dňa 26.6.2015 odporcom oznámil, že z dôvodu porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas, ku dňu 26.6.2015 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru, preto žiadal odporcov vrátiť sumu 8409,93 eur. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru odporca v 1. rade neprevzal v odbernej lehote, odporkyňa v 2. rade neprevzala v odbernej lehote, odporca v 3. rade prevzal dňa 13.7.2015.

Upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 7.5.2015 vyzval navrhovateľ odporcov v lehote do 20.5.2015 na úhradu omeškaných splátok vrátane splátky za mesiac máj 2015. Navrhovateľ odporcov upozornil, že v prípade nezaplatenia v stanovenej lehote vyhlási mimoriadnu splatnosť celého úveru a bude požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu. Upozornenie odporca v 1. rade prevzal 1.6.2015, odporkyňa v 2. rade prevzala 1.6.2015, odporca v 3. rade prevzal dňa 14.5.2015.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

V zmysle prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2008, a to § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľskú zmluvu napriek tomu, že zmluva bola uzavretá 30.1.2006, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka, ktorý v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplacnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Z § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyplýva, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Z § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

V zmysle § 546 Občianskeho zákonníka dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

Ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nesplnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval (§ 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.

Ako vyplýva z § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa ust. § 3 ods.1, ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase omeškania, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania

omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolávajú právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nepochybne podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral navrhovateľ ako dodávateľ a odporcovia ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný navrhovateľom bez možnosti odporcov privoľiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že navrhovateľ a odporcovia v 1. a 2. rade ako spoludlžníci uzavreli dňa 30.1.2016 zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, v súlade s ktorou navrhovateľ poskytol dlžníkom mimoriadny medziúver pod č. 260 2054 6 03 vo výške 16596,96 eur (500.000,-Sk). Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných ako aj všeobecných podmienok sa medziúver mal zmeniť na stavebný úver vo výške cca 9958,18 eur (300.000,-Sk) pod č. 2602054 6 03. Odporca v 3. rade ako ručiteľ prehlásil, že uspokojí pohľadávku, ak ju neuspokojia dlžníci. Navrhovateľ si svoj záväzok riadne splnil a poskytol odporcom dohodnutý mimoriadny medziúver. Odporcovia v 1. a 2. rade však svoj záväzok riadne a včas neplnili a s jeho plnením sa dostali do omeškania.

Keďže nastali podmienky predpokladané v zmluve tým, že dlžník podstatne porušil zmluvu, navrhovateľ dňa 26.6.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru a zároveň žiadal oboch odporcov o okamžité vrátenie celého zostatku úveru, pričom túto skutočnosť oznámil aj odporcovi v 3. rade ako ručiteľovi.

Súd mal za preukázaný nárok na zaplatenie istiny v sume 8.157,97 eur. Do podania návrhu nebola pohľadávka navrhovateľa s príslušenstvom uhradená, preto zaviazal na jej zaplatenie odporcov v 1. a 2. rade v súlade s vyššie cit. § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súlade s vyššie cit. § 548 Občianskeho zákonníka odporcu v 3. rade, ktorý bol vyzvaný na úhradu pohľadávky po tom, čo bol na úhradu vyzvaný v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 26.6.2015 a návrhu v uvedenom rozsahu vyhovel..

Jedná sa o istinu úveru, ako ja o úrok z úveru do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Do uvedenej sumy súd nezarátal poplatky za upomienky v sume 248 eur a poplatok za vedenie účtu v sume 3,96 eur, ktorými nárokmi sa bude zaoberať nižšie.

Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že úver je odplatným právnym úkonom. Odplatu (cenu) predstavujú spravidla úroky. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 Obchodného zákonníka).

Kauza úverového právneho vzťahu spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia peňažných prostriedkov má dlžník (prijímateľ úveru) platiť úroky. Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje (úverové obdobie); v takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (porov. Štenglová/Plíva/Tomsa a kol., Obchodní zákonník, komentár 9. vydání C.H.BECK str. 1153).

Úverové obdobie teda čas, na ktorý sa peňažné prostriedky poskytujú, medzi podstatné náležitosti úveru nepatrí. Pokiaľ však si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby (do splatnosti úveru) nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplatným úrokom a ten má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop (limit).

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998, dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z

úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania.

V danej právnej veci navrhovateľ pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 26.6.2015, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany navrhovateľa došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a súd preto dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 26.6.2015, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014 sp. zn. 5Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 7.5.2014.

V danej súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012, v ktorom sa uvádza: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

Vzhľadom na vyššie uvedené súd navrhovateľovi nepriznal nárok na úrok z úveru vo výške 4,70% ročne zo sumy 8206,50 eur od 27.6.2015 do zaplatenia a v tejto časti návrh navrhovateľa zamietol.

Pokiaľ ide o poplatky za vedenie úverového účtu splatné dňa 1.2.2013, dňa 1.3.2013, dňa 1.5.2013 spolu v sume 3,96 eur, súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť nasledovné:

V zmysle § 37 ods. 21 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

Z vyššie citovanej úpravy obsiahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.6. 2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za správu úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za správu úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľuďom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie.

V danej právnej veci sa jedná o poplatky, ktorý sa stali splatnými pred uvedenou novelou zákona o bankách. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úverového účtu podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odporcovia boli povinní platiť navrhovateľovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd má za to, že keď navrhovateľ ako veriteľ poskytol odporcom

ako dlžníkom úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášali odporcovia ako spotrebitelia, ktorí za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatili navrhovateľovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru, preto na odporcov nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. V časti poplatkov za vedenie úverového účtu v sume 3,96 eur tak súd návrh navrhovateľa zamietol.

Súd navrhovateľovi nepriznal nárok na poplatky za upomienky spolu v sume 248 eur, ako to vyplynulo z výpisu z účtu stavebného úveru, kde prvý poplatok bol splatný dňa 28.2.2013 a posledný dňa 31.1.2015. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na základe uvedeného má potom súd za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky za upomienky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto súd v tejto časti návrh spolu s príslušenstvom zamietol. Navrhovateľ nepreukázal súdu zaslanie upomienok a ani nepreukázal, že by mu za zaslanie týchto upomienok vznikli nejaké reálne náklady v uvedenej výške. Zároveň v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetný poplatok tak predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06, v ktorom sa uvádza, že už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné.

V danej súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

Aj napriek tomu, že úverová zmluva je absolútny obchod a je nutné na ňu aplikovať Obchodný zákonník, prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka.

Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod). Aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 1.1.1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na vadnosť právneho úkonu vrátane odstúpenia v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. (porov. tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5MCdo 20/09).

Odporcovia sa dostali do omeškania plnením svojho peňažného záväzku najneskôr dňom nasledujúcim po dni, ktorú im navrhovateľ vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru poskytol, preto ich súd zaviazal zaplatiť aj požadovaný úrok z omeškania. Na možnosť zosplatnenia boli odporcovia vyzvaní už listom zo dňa 7.5.2015, ktorý odporca v 1. rade prevzal 1.6.2015, odporkyňa v 2. rade prevzala 1.6.2015, odporca v 3. rade prevzal dňa 14.5.2015. dporca v 1. rade

Sadzba úroku z omeškania je v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., keďže ku dňu 27.6.2015 bola základná úroková sadzba Európskej

centrálnej banky vo výške 0,05 % p.a. a výška úrokov z omeškania tak bola o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, teda vo výške 8,05 % ročne. Navrhovateľom požadovaná sadzba úroku z omeškania pri sadzbe 3% ročne tak neprevyšuje zákonnú sadzbu úroku z omeškania.

Podľa § 160 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Bezprostredne vo výroku rozhodnutia je súd oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach. Bezprostredne vo výroku rozhodnutia je súd oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach. Odporcovia požiadali o splátky, pričom vzhľadom na značne vysokú sumu, ktorú majú odporcovia uhradiť a ich majetkové pomery, súd im povolil plnenie dlhu v primeraných splátkach po 350 eur. Podľa úverovej zmluvy boli odporcovia povinní mesačne plniť v splátkach najviac po 96,69 eur, preto súd mohol akceptovať odporcami navrhovanú výšku mesačných splátok. Súd zároveň prihliadol na zárobkové pomery odporcov a ich vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom.

Podľa § 137 zák. č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok v platnom znení, ďalej len „O.s.p.“), trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

V danom prípade tak súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Pre účely určenia pomery úspechu medzi účastníkmi súd vyčíslil uplatňovanú pohľadávku navrhovateľa ku dňu vyhlásenia rozsudku dňa 12.4.2016. Navrhovateľ požadoval istinu 8.409,93 eur, úrok z úveru vo výške 4,70% zo sumy 8206,50 eur od 27.6.2015 do zaplatenia, ktorý po vyčíslení ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 307,50 eur, úrok z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 8409,93 eur odo dňa 27.6.2015 do zaplatenia, ktorý po vyčíslení ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 201,14 eur.

Z uplatnenej sumy 8918,57 eur (ku dňu vyhlásenia rozsudku) navrhovateľovi bolo priznaných 8353,09 eur (priznaná suma vyčíslená ku dňu vyhlásenia rozsudku pozostávajúca z istiny 8157,97 eur, úroku z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 8157,97 eur od 27.6.2015 do zaplatenia, ktorý po vyčíslení ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 195,12 eur.

Navrhovateľov úspech tak predstavoval 93,65 % ($8353,09 \times 100 : 8918,57 = 93,65\%$) a neúspech 6,35 %, teda jedná sa o neúspech v pomerne nepatrnej časti.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v zmysle ktorého, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu za zaplatený súdny poplatok v sume 504,50 eur, preto súd v prevažnej miere úspešnému navrhovateľovi priznal nárok na náhradu uvedeného súdneho poplatku.

Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zaistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zaisteniam,
- e) doteraz zaistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na výkon exekúcie podľa osobitného predpisu.